

Ćirilo i golaći, ĉistaći u Ćudenom vrtu

Blaga je sedela u ligeštulu i listala neki časopis. Opuštala se posle napornog dana. Sve je obavila u Ćudenom vrtu što je isplanirala za taj dan. Nahranila je i svoje živuljke, psa Srećka i maćke, Daru i Nešu. Punih stomaka izležavali su se na travi ispod jabuke Greni Smit.

Sunce se lagano priklanvalo zapadu. U vrtu je vladao mir. Svi su se spremali za san. Samo je dole u travi nešto šuškalu.

- Hajde, proviri, vidi da li su otišli - reće predvodniku drugi u koloni. - Mrak samo što nije pao i u ovo doba oni već završavaju s večerom.

Prozvani oprezno promoli glavu, malo se uzdignu i pogleda prvo levo, zatim desno, ispraćajući zadovoljnim pogledom tigrastog maćora Nešu i žutu maćku Darku koji su se laganim, sitnim koracima udaljavali od svoje porcije s hranom.

- Otišli su - smireno reće predvodnik svojim drugovima - ali situacija nije baš sjajna. Ona sedi ispred kuće i ne mrda, čak je i noge ispružila preko staze kojom treba da prođemo.

- Ma, hajde da krenemo, ona je bezopasna. Nikad nas ne dira, samo ćuti i posmatra nas - reće jedan iz kolone.

Lagano, sa strepnjom, predvodnik je izašao. Za njim su u pravilnom nizu izlazili i ostali plašljivo se osvrćući. Kolona je sporo napredovala ostavljajući iza sebe srebrnast, sluzav trag.

- Ooo, evo vas opet! - reče Blaga. Svako veče isto. - Čim moje živuljke završe s večerom, vi kao da imate ugrađen satni mehanizam kog pokreće miris, svetlost ili mrak, možda čak ovaj letnji lahor. Stižete u pravilnoj koloni do porcije i ispraznite sve što je ostalo u njoj, kao abonenti u nekoj od kafanskih kuhinja.

Gledala je u kolonu puževa golaća koji su se sporo primicali svom cilju, činiji s ostacima hrane, pomerajući noge u stranu da im oslobodi prolaz putanjom kojom su lagano klizili u koloni.

Svako veče su ovi čistači ostataka hrane dolazili da uredno počiste sve mrvice koje bi ostale u porcijama. Nekad ih je bilo više, nekad manje. Ipak, oni su neumorno dolazili iz nekog svog skrivenog dela Čudesnog vrta da „omrse brke“ koje nemaju.

Govorile su joj komšije da ih sve potamani nekim posebnim sredstvom koje se kupuje u poljoapaoteci, jer su štetočine, jednu listove cveća i sve čega se dohvate od biljaka, ali ona to nije mogla da uradi. U vrtu je bilo dovoljno mesta za sve, pa i za ove puževe golaće koji su je svojim prisustvom svakodnevno podsećali da je gotov još jedan dan. Ali, nisu svi razmišljali kao Blaga.

Ruj Ćirilo je u isto vreme kad bi i ona sela u svoj ligeštul preko njenog ramena pomno posmatrao šta se dešava. Bio je strašno radoznao, ali to ne bi priznao nikom, čak ni svom prvom drugaru, tamarisu Marinu.

I on je video te iste puževe golaće kako uredno čiste ostatke hrane iz posuda iz kojih su jeli Srećko, Darka i Neša. I to ga je

strašno nerviralo. Gundao je sebi u bradu svako veče čim bi ih video da su izvirili iz svoje rupe. Rešio je da potraži savet od Srećka šta da se uradi po pitanju tih uljeza u vrtu. Ovaj je uveče, posle obavljene večere, obilazio vrt proveravajući jesu li svi u njemu u dobrom stanju.

- Čim bude došao do mene odmah ću mu se obratiti – reče naglas Ćirilo.

- Jesi ti to nešto meni rekao, Ćiro, stari moj družo? – dremljivo ga upita Marin kojeg je već hvatao prvi san.

- Nisam, spavaj! – reče mu Ćirilo.

Ruj Ćirilo je voleo svoje puno ime. Znao je da mu ga je Blaga dala u čast jednog od prosvetitelja koji je širio pismenost među Slovenima. Nije voleo da mu iko skraćuje ime, ali se nije ljutio na svog druga Marina što ga zove Ćira. Isto tako ga je zvao i stari pas Srećko koji ga je od prvog dana zavoleo, i nikad se nije desilo da ga, pre no što ode na počinak, ne obiđe. Tako je bilo i ove večeri.

- Kako si mi danas, Ćiro? – začuo se Srećkov glas iz njegovog podnožja. - Neko mi je rekao da te je onaj jučerašnji vetar dobro prodrmao.

- Dobro sam, dobri moj družo – odgovori mu Ćirilo.

- Ali izgledaš mi kao da te nešto muči – nastavi Srećko. - Hajde, подели tu muku sa mnom. Biće ti lakše. Znaš da je svaki problem lakše rešiti udvoje, a evo mene da ti pomognem ako treba.

- Znaš, Srećko – snebivajući se javi se Ćirilo – u pravu si. Imam jednu muku. Hteo sam da te zamolim da ukloniš one puževe golaće.

- Koje golaće? Misliš na ove koji svako veče počiste naše posude s hranom?

- Ti znaš? Video si ih? – iznenađeno mu reče Ćirilo.

- Naravno da znam – nasmeja se Srećko. - Zato im uvek i ostavim malo više hrane da ima i za njih kad dođu.

- Ali, ali... Pa oni su štetočine. Oni će opet...

- Šta će opet? – upita ga Srećko.

- Pa opet će pojesti lepo lišće od moje ruže Karmen – plačljivog glasa se oglasio Ćirilo. - Ona je prekrasna. Ali kad su joj pojeli listove, izgledala je tako jadno i bila je tužna i...

- Tvoja ruža – sad se i Srećko iznenadio. - Nisam znao da je Karmen tvoja ruža. Mislio sam da je ona naša ruža.

- To sam i hteo da kažem – sav zbunjen reče Ćirilo pocrvenevši usput.

- Ooo, jasno mi je – nasmeja se sitno Srećko. - Karmen je zaista divna ruža raskošnih tamnoplavih cvetova. I predivno miriše, posebno uveče. Ponekad, kad je blaga noć, volim da legnem u travu kraj nje da me taj njen miris uspava – sav raznežen reče pas Srećko.

- Eto, vidiš, i tebi se ona sviđa, i zato moraš da preduzmeš nešto protiv tih neobuzdanih čistača.

- Već jesam. Samim tim što im ostavljam nešto od svoje hrane u porciji. Osim toga, zar nisi video? I Blaga je sredila problem. Oko svake ruže je stavila sitno istucane ljuske od jajeta. Tako je svaku ružu ogradila. A vidiš, puževi golaći, a ni oni s kućicom, ne vole oštre ivice ljuski od jajeta i onda toj biljci ne prilaze jer ih podloga grebe i povređuje.

- To je znači ono belo oko Karmen - začuđeno reče Ćirilo.
- Pitao sam se šta je to. Zato se brzo oporavila i dobila je opet nove, mlade, čak zelenije listove. Hvala ti, Srećko, da si mi objasnio. Kad sam ih video večeras ponovo, strašno sam se uznemirio.

- Ništa, ništa, stari moj družo - reče mu Srećko. - Laka ti noć i mirno spavaj. I ne zaboravi, ima ko sve nas dobro čuva u ovom našem čudesnom vrtu.

To rekavši, pas Srećko ode i ispruži se u travu pored mirišljave ruže Karmen koja ga je dočekala cvrkutavim pozdravom.